PHẠM PHAN LANG: Th□y Tư. Tác Ph□m Việt Ngữ và Anh Ngữ

Th∏y Tư

Vào đêm Giao Thừa T□t Âm Lịch năm 1952, khi tôi vừa tròn hai tu□i, tôi suýt chút nữa thì không qua kh□i. Dĩ nhiên, tôi không nhớ rõ l□m v□ chuyện đó, nhưng Mẹ đã k□ đi k□ lại nhi□u l□n đ□n mức tôi có c□m giác như mình đã chứng ki□n t□t c□.

Lúc đó, tôi bị bệnh s□i r□t nặng. Các th□y thu□c Trung Hoa kê đ□ loại thu□c, nhưng tình trạng c□a tôi ch□ng c□i thiện chút nào, càng ngày càng tệ hơn. Tuyệt vọng, ba mẹ tôi đành đưa tôi đi gặp các bác sĩ Tây y. Vị bác sĩ cu□i cùng, vào đúng ngày trước T□t Nguyên Đán, khuyên ba mẹ tôi đưa tôi v□ nhà vì "không còn hy vọng gì nữa." Ý c□a ông rõ ràng là tôi s□p ch□t.

H□i đó, các nhà tang l□ chưa ph□ bi□n, nên tục lệ là giữ thi hài □ nhà đ□ người thân, bạn bè và hàng xóm đ□n vi□ng. Nhưng T□t là dịp mọi hoạt động ph□i ngừng lại trong sáu ngày, nên Ba ph□i vội vã lo s□m một cái hòm cho tôi trước khi các c□a hàng đóng c□a. Tệ hơn nữa, có lẽ không có gì xui x□o hơn là có một

người ch∐t trong nhà ngay dịp T∐t.

Tôi h□u như b□t t□nh và quá nh□ đ□ hi□u được chuyện gì đang x□y ra, nhưng rõ ràng là ba mẹ tôi đang đ□i diện với một tình hu□ng kinh kh□ng, khi vừa ph□i lo cho tôi, vừa ph□i lo tránh đai hoa xui x□o trong dip năm mới.

Và r□i, một phép màu đã b□t đ□u...

Một người bạn c□a gia đình đ□n thăm. Người này nói với Ma rằng có một ông th□y pháp tên Th□y Tư s□ng □ một làng quê cách nhà kho□ng mười dặm. Có th□ ông □y sẽ cứu được tôi, vì ti□ng tăm c□a ông đã vang xa. Không ch□n chừ, Mẹ bọc tôi lại và ngay lập tức đưa tôi đ□n ch□ ông. Ba ph□i □ nhà lo cho hai anh trai tôi và làm l□ mời t□ tiên v□ ăn T□t trên bàn thờ.

Khi chúng tôi đ□n, đã kho□ng 6 giờ t□i đêm Giao Thừa. Sau khi khám cho tôi, Th□y Tư b□t đ□u "trị liệu" ngay. Ông vi□t vài chữ Hán trên một tờ gi□y tr□ng đặc biệt, đặt lên người tôi, r□i b□t đ□u đọc kinh c□u nguyện đ□ trừ tà ma đang ám tôi. Sau đó, ông đ□t tờ gi□y, b□ tro vào nước mưa mà ông đã hứng s□n và cho tôi u□ng. N□u tôi còn t□nh táo, ch□c ch□n tôi sẽ khóc thét lên vì sợ!

Ti□p theo, ông sai người giúp việc hái một nhánh cây dâu trong vườn. Với nhánh cây nh□ đó, ông gõ nhẹ lên toàn bộ cơ th□ tôi, như th□ đánh đu□i con ma qu□ đang bám l□y tôi. Sau cùng, ông dùng một cây bút nhọn đặc biệt, ch□m vào mực xăm và xăm một d□u chữ thập ngay giữa trán tôi.

Ông còn làm cho tôi một cái vòng c□, dây làm bằng những sợi ch□ màu được xo□n chặt, và mặt vòng là một mi□ng v□i vuông kho□ng hai inch. Mi□ng v□i thực ra là một chi□c túi nh□ chứa "vật thiêng" bên trong đ□ trừ tà. Tôi không bao giờ bi□t bên trong đó có gì vì n□u m□ ra sẽ phá h□y nó. Th□y dặn Ma rằng tôi ph□i đeo vòng này su□t, trừ khi t□m, lúc đó ph□i đ□ nó □ nơi sạch sẽ. Ông cũng khuyên không nên cho tôi đi dưới dây phơi qu□n áo, vì theo ông, đó là thứ dơ b□n có th□ chứa khăn vệ sinh c□a phụ nữ. Th□y còn c□nh báo rằng d□u thập trên trán

tôi ph⊡i được giữ mãi mãi, không được xóa, vì làm vậy có th⊡ nguy hi⊡m đ⊡n tính mạng.

Sau t t c Th b b o Mẹ đưa tôi v . Vì không th y có d u hiệu thay đ nào nên Mẹ do dự, nhưng Th y tr nan: "Đừng lo, cô bế sẽ n thôi." Mẹ v n không tin, nài n được lại đ n khi tôi t h dậy, nhưng Th y nói: "Tôi ch c ch n cô bế sẽ kh i. N u không, n u cô bế ch t, bà cứ việc mang xác đ n quăng giữa nhà tôi vào đúng ngày T c." Nghe đ n th , Mẹ ch ng còn làm gì được ngoài việc mang tôi v v và chờ đơi.

Và vào đúng n□a đêm Giao Thừa, tôi t□nh dậy, ng□i dậy, đứng lên, cười tươi như th□ chưa từng bị bệnh. Ba mẹ tôi, c□ gia đình và hàng xóm đ□u kinh ngạc và vui mừng. Sáng sớm hôm sau, Mẹ quy□t định đưa tôi tr□ lại nhà Th□y đ□ c□m ơn. Mẹ k□ rằng tôi lúc đó nói khá rõ ràng dù mới hai tu□i, và dù ch□ng bi□t Th□y đã làm gì, khi vừa th□y ông, tôi chạy đ□n và nói: "Th□y c□a con!"

Từ đó tr□ đi, năm nào Mẹ cũng đưa tôi đ□n gặp Th□y Tư vào dịp T□t đ□ l□y vòng c□ thay th□. Đi□u này kéo dài cho đ□n khi tôi k□t hôn, chín năm sau khi nhận chi□c vòng cu□i cùng. Sau khi tôi không còn đeo vòng ch□ màu, Mẹ tặng tôi sợi dây chuy□n vàng có mặt Quan Âm bằng ngọc, mà tôi đeo trong nhi□u năm cho đ□n khi bị m□t khi tr□n kh□i quê hương vào ngày 29/4/1975 sau khi mi□n Nam rơi vào tay Cộng S□n.

Những chuy n đi thăm Th y Tư luôn đ y p ti ng cười và ni m vui. Tôi được tha h chạy nh y trong khu vườn rộng lớn, leo trèo cây xoài, cây i, chơi đùa với lũ tr khác, mà nhi u đứa cũng từng được Th y cứu s ng. Nhà Th y lúc nào cũng có đ y đ ăn ngon, quà bi u từ những người mẹ bi tơn như Mẹ.

Dĩ nhiên, tôi ghét cái vòng c \square và hình xăm trên trán mà Th \square y đã làm cho tôi. Chúng x \square u xí và khi \square n tôi khác biệt, đ \square n mức bạn bè thường trêu chọc. Đ \square n giờ, tôi v \square n còn giữ hình xăm đó-d \square u \square n c \square a sự s \square ng. H \square i nh \square , tôi thường đ \square mái che đi, còn giờ thì dùng ph \square n che lai, nhưng d \square u đó v \square n sẽ luôn \square đó.

Thật không may, Mẹ không hoàn toàn từ b□ các th□y thu□c B□c. Họ có th□ ch□ ra những loại thu□c nước khó u□ng nh□t trên đời. M□i khi tôi có triệu chứng bệnh, Mẹ lại vội vã đun s□n những thứ thu□c B□c kinh kh□ng đó. Dù tôi có ch□ng cự th□ nào, Ba và các anh trai thường ph□i giữ tay chân tôi đ□ Mẹ đ□ thu□c vào miệng. Đ□i lại, tôi thường được d□ dành bằng kẹo hoặc chu□i đ□ ngưng khóc.

Giờ đây, tôi hi u tại sao Mẹ lại lo l ng cho sức kh c c a tôi đ n vậy, mặc dù từ lúc hai tu i, tôi ít khi bị bệnh. Tuy nhiên, n i ám nh v thu c v n đeo bám tôi đ n tận bây giờ, đặc biệt là thu c nước. Tôi thà chịu đau đ u c đêm còn hơn là u ng thu c, vì ch c nhớ đ n hương vị là đ khi n tôi lạnh s ng lưng.

Mẹ đã qua đời hơn 17 năm, và n∏i nhớ Mẹ trong tôi v∏n không nguôi ngoai.

Phạm Phan Lang 23/11/2020

=======

Ti ng Anh

ENGLISH VESION

The Shaman

On Lunar New Year's Eve in 1952, at the tender age of two, I almost didn't make it. Of course, I don't remember much of the ordeal, but Me retold the story so many times that it feels like I was there for every moment.

I had a severe case of the measles. The Chinese doctors prescribed medicines, but nothing worked. In fact, I just got worse and worse. My desperate parents then turned to Western doctors. The last one, on the day before Lunar New Year, advised my parents to take me home because there was nothing more that could be done. To him, it was clear—I was going to

die.

In those days, funeral parlors weren't common, and the tradition was to keep the body at home so family, friends, and neighbors could come and pay their respects. But there was a catch: Lunar New Year celebrations shut everything down for six days. Ba had to rush to get a coffin for me before everything closed, as the mere thought of having a dead body in the house during the New Year was seen as the worst omen imaginable.

I was mostly comatose and blissfully unaware of all the chaos swirling around me. But my parents? They were facing the prospect of not only losing a child but also bringing catastrophic bad luck to the family during the most important holiday of the year.

Then, just as hope seemed to be fading, a miracle knocked at our door.

A family friend paid us a visit. This friend told Me about a shaman, called Th y Tu, who lived about ten miles away in a small country village. The Shaman had a reputation for healing people, and maybe, just maybe, he could help me. Without a second thought, Me bundled me up and off we went, leaving Ba behind to tend to my two older brothers and perform the ritual to invite our ancestors to the family altar for the New Year.

When we arrived at the Shaman's home, it was about 6 PM on Lunar New Year's Eve. The moment he saw me, he sprang into action. He scribbled Chinese characters on a piece of special white paper, laid it over my body, and began chanting prayers to drive away the bad spirit that had possessed me. Then, as if things couldn't get any stranger, he burned the paper, mixed the ashes into a cup of rainwater, and made me drink the concoction. If I'd been conscious, I probably would have protested!

Next, he fetched a small branch from a berry tree in his yard

and gently "beat" my body with it, as if driving out whatever evil was clinging to me. He capped off the session by tattooing a cross in the middle of my forehead using a sharp, pen-like tool dipped in ink. And then, as a parting gift, he made me a necklace. It was a colorful, twisted thread necklace with a two-inch square pouch attached. The pouch contained "mystical" ingredients I wasn't allowed to peek at, but it was designed to ward off evil spirits.

Me was instructed that I had to wear the necklace at all times—except during baths—until I turned ten. Oh, and I wasn't allowed to walk under clotheslines because, according to the Shaman, they were considered impure. The cross tattoo, he warned, must never be removed; doing so would risk my life.

Despite all this, there was no immediate change in my condition. Me was understandably skeptical and wanted to stay until something—anything—happened. But the Shaman, calm as ever, reassured her: "Don't worry, she will be alright." Seeing Me's lingering doubt, he added, "If she isn't cured and dies, feel free to bring her dead body back and throw it into the middle of my home on New Year's Day."

With no other option, Me brought me home and waited.

And just as the clock struck midnight, I woke up. Not only that—I sat up, stood up, smiled, and acted as if I hadn't been sick a day in my life. It was a miracle! My parents, family, and neighbors were all amazed. The next morning, Me rushed me back to the Shaman, not out of fear this time, but to thank him. Me told me that even though I was only two years old, I ran up to him, hugged his legs, and declared, "You are my dear Master!"

For years after that, Me would take me to visit Th y Tu every Lunar New Year to receive a replacement necklace. This continued until the year I got married, nine years after I had worn the last necklace. By then, I had outgrown the thread

necklaces, and Me gave me a beautiful gold necklace with a jade Quan Yin pendant. Sadly, I lost that necklace when I fled my homeland on April 29, 1975, during the fall of South Vietnam.

I still remember those yearly visits fondly. While Me would chat with the Shaman, I'd run wild on his enormous property, climbing mango and guava trees, splashing in the stream, and playing with the other children—many of whom had also been "saved" by this mystical man. His house was always filled with delicious food, gifts from grateful mothers like Me.

Of course, I despised that ugly thread necklace and the cross tattoo on my forehead. They made me stand out in all the wrong ways, and my friends never missed an opportunity to tease me. Even today, the tattoo remains—my little life mark. The survivor's badge. As a child, I'd try to hide it under my bangs. Now, I cover it with makeup, but it's always there.

Sadly, Me never completely abandoned her faith in Chinese medicine. From that point on, at the first sign of illness, she would rush to prepare those awful, bitter concoctions. No matter how much I resisted, my father and brothers would hold me down while Me poured the revolting liquid down my throat. Usually, I got candies or bananas afterward to stop me from crying too much, but the trauma stuck.

I now understand why Me was so protective of my health, though fortunately, I rarely got sick again after that. However, her overzealousness gave me a lifelong phobia of taking liquid medicine. To this day, I'd rather endure a headache all night than take anything for it, simply because the taste brings back too many memories.

Me has been gone for over seventeen years now, and I miss her more than words can say.

Pham Phan Lang 11/23/2020